

Arrest

nr. 58 220 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X, alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 21 september 2010 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MEDKO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juli 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd vervolledigd met bijkomende medische attesten op 7 oktober 2009, 29 januari 2010 en 11 mei 2010.

1.2. Op 4 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing werd betekend op 21 september 2010.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Betrokkene legt een nationaal paspoort van de U.S.S.R. voor, uitgereikt op 18/10/1987. Dit document kan onmogelijk aanvaard worden als geldig identiteitsdocument gezien de U.S.S.R niet langer bestaat en betrokkene geen bewijs (identiteitskaart, nationaal paspoort) levert van haar Russische nationaliteit. De aanvraag is derhalve onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

1.3. Op 21 september 2010 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:.

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De Raad verklaart het beroep onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen de tweede bestreden beslissing die ertoe strekt de illegale verblijfsstatus van verzoekster vast te stellen, aangezien verzoekster nalaat hiertegen een middel te ontwikkelen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Verzoekster betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout begaan heeft. Zij wijst erop dat zij haar paspoort conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken en verwijst hierbij naar stuk 2 gevoegd bij haar verzoekschrift. Zij benadrukt dat het voorleggen van een oud vervallen paspoort volgens deze reglementering mogelijk is. Zij benadrukt tevens dat nergens uit de wet de voorwaarde blijkt dat de vreemdeling zijn actuele nationaliteit dient te bewijzen opdat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk kan verklaard worden. Verzoekster ondersteunt haar betoog door te verwijzen naar arrest 28 898 van de Raad van 19 juni 2009 dat ze uitgebreid citeert.

3.3. Verwerende partij betoogt als volgt:

“In een eerste en enig middel houdt verzoekster een schending voor van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van art. 2 en 3 van wet van 29.07.1991.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, RACE. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Terwijl de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag is vermeld.

De overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Verzoeksters vage en ongestaafde kritiek, dewelke feitelijke en juridische grondslag mist, kan aan bovenstaande geen afbreuk doen.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid wordt in de bestreden beslissing, in toepassing van art. 9ter §3 van de wet dd. 15.12.1980 en art. 7 § 1 en 2 van het KB dd. 17.05.2007, dan ook terecht het volgende geoordeeld:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid, m.n. Betrokkene legt een nationaal paspoort van de U.S.S.R. voor, uitgereikt op 18/10/1987. Dit document kan onmogelijk aanvaard worden als geldig identiteitsdocument gezien de U.S.S.R niet langer bestaat en betrokkene geen bewijs (identiteitskaart, nationaal paspoort) levert van haar Russische nationaliteit. De aanvraag is derhalve onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster heeft inderdaad slechts een oud paspoort van de USSR voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zij meent dat het voorleggen van een oud vervallen paspoort mogelijk is en stelt dat nergens uit de wet de voorwaarde blijkt dat de vreemdeling zijn actuele nationaliteit dient te bewijzen opdat zijn aanvraag ontvankelijk kan worden verklaard.

Verzoekster verwijst vervolgens naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 28.898 dd.19.06.2009. waar een onontvankelijkheidsbeslissing werd vernietigd.

De verwerende partij verwijst vooreerst naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 dat het volgende stipuleert:

“ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken.

De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

Artikel 7 van het K.B. tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt vervolgens:

"1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf bedoeld in artikel 9ter, 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangerekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter. 1. derde lid, van de wet,'

2° (...)

§ 2. Onverminderd artikel 9ter 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

(...)

In de bestreden beslissing werd erop gewezen dat betrokkene geen bewijs levert (identiteitskaart, nationaal paspoort) van haar Russische nationaliteit.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet dd. 15.12.1980 wordt dan ook terecht onontvankelijk verklaard.

Het staat derhalve vast en wordt geenszins betwist dat conform het voormelde artikel 9ter van de wet dd. 15.12.1980 het medisch onderzoek in de 'tweede fase' door de ambtenaargeneesheer wordt gevoerd.

De vraag stelt zich evenwel ten eerste hoe de ambtenaar-geneesheer een onderzoek kan voeren naar 'de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst' wanneer op geen enkele wijze blijkt welk dit land van herkomst is?

De ambtenaar-geneesheer, die het onderzoek in de gegrondheidsfase voert, is geenszins in staat om een medisch onderzoek te voeren 'naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst', zonder dat deze weet welk dit land van herkomst is?

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvraag o.g.v. art. 9ter voormeld ontvankelijk zou dienen te verklaren wanneer niet blijkt welk het land van herkomst is, staat de ambtenaar geneesheer voor een onmogelijke opdracht. De ambtenaar-geneesheer kan een dossier inderdaad slechts beoordelen wanneer dit volledig is,

Artikel 9ter §1 van de Wet dd. 15.12.1980 stipuleert inderdaad duidelijk het onderzoek van de aanvraag in 2 fases, waarbij nopens de gegrondheidsfase wordt bepaald:

"De beoordeling van bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Aldus blijkt afdoende over welke informatie de ambtenaar-geneesheer conform de wet dient te beschikken om de beoordeling ten gronde te kunnen doen. Eén van deze gegevens is zeer duidelijk welk het land van oorsprong is, Bij gebreke van deze informatie kan de ambtenaargeneesheer niet voldoen aan zijn hogervermelde wettelijke verplichtingen.

Er dient dan ook te worden besloten dat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag van huidig verweerder om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter voormeld niet ontvankelijk is.

Zoals hoger genoegzaam werd uiteengezet, dient de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid vooreerst na te gaan of de bij de aanvraag voorgelegde stukken en gegevens voldoende zijn. In casu werd terecht vastgesteld dat dit niet het geval is.

Andermaal dient te worden benadrukt dat er geenszins een 'voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet' 'Zo werd onder meer geoordeeld dat een oud USSR-paspoort niet kan volstaan, daar dit niet de actuele nationaliteit aantoont; nu de Sovjet-Unie opgehouden heeft te bestaan, terwijl de nationaliteit als onderdeel van de identiteit van een persoon van essentieel belang is in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. om later te oordelen of de nodige voorzieningen beschikbaar zijn in het land waarvan men de nationaliteit heeft. Een gelijkaardig standpunt wordt ook ingenomen ten aanzien van paspoorten van het voormalig Joegoslavië met uitzondering van een arrest van 23 oktober 2008 waarin aanvaard werd dat een identiteitsdocument werd overgemaakt, zelfs al betrof het een oud paspoort van Joegoslavië waarin verzoekster als minderjarige was vermeld.' (TROCH. J., "Overzicht van rechtspraak artikel 9bis/9ter Vw. en identiteitsdocumenten", T Vreemd. 2010. nr 2, 137).

Dienstig kan verwezen worden naar het arrest nr. 10.481 dd. 25.4.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nopens een identieke materie tot het volgende besluit werd gekomen:

"Ten overvloede wijst de Raad erop dat het aanvoeren van een Sovjet paspoort de actuele nationaliteit van een aanvrager niet aantoont nu de Sovjet-Unie heeft opgehouden te bestaan. De kennis van de correcte, actuele nationaliteit – onderdeel van de identiteit van een persoon - is immers van essentieel

belang aangezien de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in het kader van de beoordeling van de aanvragen die overeenkomstig artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet worden ingediend in een tweede fase, moet kunnen beoordelen of bepaalde medische zorgen en voorzieningen beschikbaar zijn in het land waarvan de aanvrager de nationaliteit heeft.

Conform de meerderheidsrechtspraak kan het paspoort dat afkomstig is van een land dat inmiddels niet meer bestaat niet volstaan.

Terwijl verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 28.898 dd. 19.06.2009. waartegen cassatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State. Deze procedure is op heden nog hangende. In het verslag van het auditoraat in het voormelde cassatieberoep komt de auditeur bij de Raad van State als volgt tot het besluit dat het cassatieberoep gegrond is:

“De verzoekende partij stelt zich terecht de vraag hoe de ambtenaargeneesheer, een onderzoek ten gronde, kan voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst wanneer op geen enkele wijze blijkt welk dit land van herkomst is. De ambtenaar-geneesheer moet bijgevolg in staat worden gesteld om een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te voeren. Het kan immers niet de bedoeling zijn dat de ambtenaar-geneesheer, die de aanvraag in wezen enkel vanuit medisch oogpunt behandelt bij de aanvrager nog om de nodige bewijzen in verband met zijn nationaliteit, gaat vragen.

Het Grondwettelijk Hof heeft trouwens in zijn arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 inzake de prejudiciële vraag over artikel 9ter van de vreemdelingenwet overwogen dat “één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de wet van 15 december 1980 grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure (was) ‘. dat “het in het licht van die doelstelling niet onredelijk (is) te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen “, dat “bovendien de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (...) (dient) te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt” en dat “een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld” (...),

Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat ook het Grondwettelijk Hof van oordeel is dat de minister of zijn gemachtigde dienen te onderzoeken of de aanvrager zijn identiteit en nationaliteit heeft aangetoond, met andere woorden dat dit gebeurt in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek.”

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel kan niet worden aangenomen”

3.4. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangevoerd, aangezien verzoekster nalaat uiteen te zetten met welke elementen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden toen zij de eerste bestreden beslissing trof. Het is niet omdat verwerende partij verzoeksters USSR-paspoort niet weerhoudt dat hierdoor geen rekening gehouden werd met dit stuk.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin ze een beoordelingsfout opwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “§ 1. *De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*” De memorie van toelichting bij dit artikel bepaalt het volgende: “(...) behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; (...)” (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35).

3.7. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

“ § 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet; 2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag; 4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)”

3.8. Uit een beëdigde vertaling die zich bevindt in het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag een paspoort van de burger van de Unie van de Socialistische Sovjet Republieken voorlegde, uitgereikt op 18 oktober 1987. Verzoekster specificeerde in haar aanvraag dat ze “geboren (is) op (...) te Grozny (Unie de(r) Socialistische Sovjetrepublieken) en van nationaliteit te zijn van de Russische federatie (...)”.

3.9. De eerste bestreden beslissing stelt aangaande het door verzoekster neergelegde document: “*Dit document kan onmogelijk aanvaard worden als geldig identiteitsdocument gezien de U.S.S.R niet langer bestaat en betrokkene geen bewijs (identiteitskaart, nationaal paspoort) levert van haar Russische nationaliteit. De aanvraag is derhalve onontvankelijk.*”

3.10. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat niet zozeer verzoeksters identiteit in vraag wordt gesteld doch wel haar nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cfr. punt 3.6.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.11. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de

betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

3.12. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cfr. RvS 31 december 2010, nr. 209.878, waarbij het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van 19 juni 2009 vernietigd werd).

3.13. Tweede vraag die zich in deze stelt is of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is blijft uiteraard het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit. In deze dient er echter op gewezen te worden dat verzoekster geen paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat voorlegde, doch wel een verstreken paspoort van een natie die niet langer bestaat, namelijk de USSR. Verzoekster poneert dat ze de Russische nationaliteit heeft, maar uit niets blijkt dat bezitters van een oud USSR-paspoort automatisch de Russische nationaliteit bezitten, minstens toont verzoekster dit niet aan. Verzoekster bracht bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag ook geen enkel ander identiteitsstuk aan waaruit de Russische nationaliteit bleek. Er bestaat dus geen zekerheid over de nationaliteit van verzoekster. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk of getuigen van een manifeste beoordelingsfout dat de verwerende partij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaart.

3.14. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cfr. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

3.15. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet laat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris dan ook toe om de aanvraag van een verblijfsmachtiging om medische redenen van een vreemdeling die zich in juli 2009 beroept op een in 1987 uitgereikt paspoort van een natie die niet langer bestaat, en waarbij uit niets blijkt dat houders van een dergelijk paspoort automatisch de Russische nationaliteit verkregen, en die tevens geen ander bewijs van de voorgehouden Russische nationaliteit voorlegt, onontvankelijk te verklaren.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA